

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 4789/23

לפני :
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט ד' ברק-ארז
כבוד השופט ח' כבוב

העותר : גולן אביטן

נ ג ד

המשיבים :
1. פרקליטות מחוז תל אביב
2. משטרת ישראל- מחוז לכיש / תל אביב

עתירה למתן צו על תנאי ובקשה למתן צו ביניים

בשם העותר : עו"ד מירי פרידמן

פסק-דין

השופט י' עמית:

1. נגד העותר מתנהל הליך פלילי במסגרת פרשה הידועה כ"פרשה 512" (תפ"ח 31343-04-19). טרם הגשת סיכומי ההגנה, ולאחר שהוגשו סיכומי המדינה, פנה העותר בבקשה לקבל האזנות סתר הנוגעות לאחד בשם יוסי שלום ואת כלל האזנות הסתר שבוצעו על ביתו של העותר במשך תקופה של שלושה חודשים (כ-2000 שיחות). בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה בעיקרו של דבר מחמת מועד הגשתה, תוך שעמד על התנהלות ההגנה שלא "אצה לה הדרך" לסיים את ההליך. ערר שהגיש העותר על ההחלטה נדחה אף הוא (החלטת השופט א' שטיין בבש"פ 4382/23 מיום 18.6.2023), כשבכל הנוגע להאזנות הסתר, ציין בית המשפט את הדברים הבאים:

"באשר לתוצריהן של האזנות הסתר הנזכרות לעיל – המדינה הצהירה כי כל התוצרים שהיו בידי הפרקליטות הועברו לעיונו של העורר במסגרת ההליך לפי סעיף 74 לחסד"פ אשר קדם לשלב ההוכחות והסתיים זה מכבר. באשר לתוצרים נוספים, אלה סווגו כבלתי רלבנטיים על ידי החוקרים, לא נכללו בין חומרי החקירה ואינם עוד בנמצא. כמו כן הצהירה המדינה כי תזכירי המשטרה הקיימים שקשורים להאזנות כאמור, אף הם הועברו להגנה במסגרתו של אותו הליך.

לנוכח האמור, הערר מתייטר [...] אין התביעה יכולה לתת
לנאשם חומרים שאינם מצויים בידה ובידי המשטרה"
(שם, פסקאות 13-14).

ובהמשך, לאחר שבית המשפט עמד על חזקת התקינות שחלה על הצהרת המדינה
וכן על ההשלכות הראויות לשיטתו של הפרת חובת הגילוי, צוין:

" [...] ככל שהעורר מלין על אי-הימצאות החומרים
שלשיטתו נחוצים להגנתו, טענה כאמור אינה קשורה כלל
ועיקר להליכי הגילוי המתקיימים בגדרו של סעיף 74
לחסד"פ. טענה כאמור שייכת לעולמם המורכב של
'מחדלי חקירה'; וככל שיש בה ממש, מן הראוי להוכיח
במסגרת ההליך העיקרי ולפרט את השלכותיה בסיכומים"
(שם, פסקה 17).

2. על רקע זה הוגשה העתירה שלפניי, במסגרתה טען העותר כי על פי מידע המצוי
בידי בא כוחו, האזנות הסתר שעל קיומן נלמד מתזכיר המצוי בתיק החקירה, נמצאות
בידי המשיבה 2 (להלן: המשטרה), וכי מחובתה של המשיבה 1 (להלן: הפרקליטות),
לפעול לאיתורן ולהעברתן לידי העותר. העותר טען כי החומרים המבוקשים מצויים
בליבת הגנתו ועשויות להצביע על חפותו, והפרקליטות לא קיבלה וממילא לא עיינה
באותם החומרים עובר להגשת כתב האישום נגדו. עוד התבקש כי בית משפט זה יורה
למשטרה לפעול לאיתור החומרים הרלוונטיים המצויים בידה, ולהעבירם לידי
הפרקליטות והעותר.

3. דין העתירה להידחות על הסף אף מבלי להידרש לתגובת המשיבות.

כידוע, בית משפט זה אינו יושב כערכאת ערעור על החלטותיהם של בתי המשפט
המוסמכים (בג"ץ 6396/09 כהן נ' כב' השופט שכיב טרחאן, פסקה 2 (10.8.2009); בג"ץ
5298/17 פלונית נ' פרקליטות מחוז מרכז, פסקה 4 (31.10.2017); בג"ץ 683/20 פלונית
נ' פרקליטות המדינה פסקה 10 (12.3.2020)), והדבר נכון ביתר שאת במקרה הנדון,
כשעסקינן בהחלטת ביניים במסגרת הליך פלילי עליה הוגש ערר שנדון ונדחה.

טענות העותר נבחנו לגופן במסגרת הערר, שעל בסיס הצהרת המדינה, נדחה
מתוך נקודת מוצא לפיה החומרים אינם מצויים בידי הפרקליטות או המשטרה. במסגרת
הערר הוצהר כי הפרקליטות העבירה לעותר את חומרי החקירה המצויים בידה בהליך
לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (זולת אלה שתחת

חסיון, כאמור בתכתובת שצורפה כנספח ה' לעתירה). עוד עולה מהתכתובת שצורפה לעתירה, כי במהלך שמיעת ההוכחות נשמעה עדות בנוגע לאופן מיון עמדות ההאזנה, ואכן, יש להצר על כך שמועד הגשת הבקשה מנע את האפשרות ללבן את הדברים עד תום (על ההתייחסות לתוצרי האזנת סתר כחומרי חקירה ראוי: יצחק עמית חסיונות ואינטרסים מוגנים – הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפלילי 240-243 והפסיקה הנזכרת שם (2021)). מכל מקום, ככל שיש בידי העותר מידע חדש שלא נדון בערר, רשאי הוא למצות את זכויותיו בגדרי ההליך הפלילי.

4. סוף דבר, שהעתירה נדחית.

ניתן היום, ז' בתמוז התשפ"ג (26.6.2023).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט